ב) מכוחיו. ג) כליח פכ״ות

ט מכותיו, אם כמטפכייותייב [סוכה יו: שבת עו.], ד) [מיבת כולן ליתא בשאר מקומות וגם במשניות אינה], ד) [שבת כת.

ע"שן, ו) ובס"ח: ליתח

ע"ש], 1) [בס"ח: ליחה שלשה], 1) ב"ת נה:, ח) [לעיל ב: טור.], ע) [חוספחה רפ"ב], י) ע" רש"ק, כ) [לעיל יו:], () או בין שניהם שיעור א" ראויין כרי צ"ק, מ) דבדבר שהיין

דרכו לפגום קאמר ר"ע כו' ז"ה. () בס"א: שישאילוה.

ל"ק, 0) בפ"ח: שישחינה,

a) בבשר ל"ק, ע) ל"ק וכן חוא
הגירסא בגמ' דגיטין נט.,

e) ל"ק, 2) אחרת ל"ק,

ק) [ערלה פ"ב מ"י], ד) ותוס'

במס' ע"ז סח: ד"ה ר"ש כתבו דאל"כ לא תמצא שום ביטול לר"ש לא ברוב ולא בששים ולא

במאתים עיין שם נ״ק, ש) [עי׳

תוספות מסכת ע"ז סח: ד"ה

"ש ותום׳ שנת פט: ד"ה

לים יתוס שבנו פט. ליה איסורן], ס) [עי' בתוס' דסוכה יז: ד"ה כדתנן מה שפירשו בשם ערוך], א) ואינו ברש"י

שלפנינו וגי׳ ל״ק פגם הוא דלא

כפי החונטרם ולשוו אחרוו

עיקר והשיטה מוכח כן דיש בו פגם מיד ואינו ניכר עד לפנים

פגם נהיד וחים פיכר עד נפפים ונראה לרבינו וכו', ב) רש״ק מ״ז, ג) לעולם מי לא כו' צ״ק,

ד) או מרשות לרשות כו' נ"ק,

הגהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה הכגד וכו׳

שימה מקובצת

מצטרפין. מס׳ ע״ז (דף

יון מצטופין. מט עד די קוף סח): ס קיצע מכולן. כלומר משהו חתך מכל אחד מהנך הבגד והשק והעור והמפץ

ועשה מהז בגד למשכב ג׳ כלומר אם יש באותו בגד ג׳

כלומו אם יש באוזנו בגו גי טפחים [הואיל וראוי לעשות] ממנו טלאי לכסת

קרוע מטמא משום משכב

ואם יש באותו בגד טפח על

טפח ראוי ליטלות ע"ג

החמור ומטמא משום מושב. הרא"ש ז"ל. וכתוב בגליון מה שאמר במתני שמצטרפין לקל דוקא היא

הפך מזה שמכאן בי חתך מעט מכולם אפילו מן בתייבון ג' הפך מזה שמכאן נראה שאם

ווון מעט מכולם אפילו מן המפץ יכנס בחשבון ג' טפחים של בגד לטמא במשכב הזב וי"ל דה"ק

שקצע בכונה כך מזה שהיה

בגד שלם וכך מזה ותקנו אז

. מחשבתו ומעשיו הכינוהו

לזה אבל אם נזדמן חתיכת מפץ ואין בו ששה טפחים אינה מטמא במשכב הזב

והעור פחות מה' והשק

. פחות מד' וכן פי' בפי' לא למי שברייתא זו למי שברייתא זו נ בדאקצע וחתך לכך אם ראוי הוא

לאותו דבר ושכל אחד היה בגד שלם אבל אם היה

פחות מנ' ררגד ופחות מד

מצטרה הינונו לארבעה:

הימנו

לד א מיי׳ פט"ו מהל׳

הה בתיי פפייג מההי כנים הלה ד: או ג ד מיי שם הלי ג: א ה מיי פייו מהלכות מעילה הלכה א: ג ו מיי שם הלכה ב:

תורה אור השלח

מאכלות אסורות הלכה

דאין מלטרפין ידו דבסיפא דמשנה לאחתה

דמייתי בס"פ ר"ע (שבת דף פט:) דתבלין

שנים ושלשה שמות ותניא בסיפא ר"ש

אומר שני שמות ממין אחד או שני מינין

משם אחד אין מלטרפין ורולה לומר דאין

מלטרפין כיון דאין שניהם איסור אחד

שח ממין אחד והש"ם קינר הלשון ולא שון דק קלת מן המשנה וא"ת מאי לירוף

בעי התם והא אית ליה כל שהוא למכות

י"ל דהיינו דווקא כשהאיסור בעין ואוכלו

אבל התם מיירי שהוא בתערובות כגון

ערלה וכלאי הכרס שנתערבו יחד ובכי

האי גוונא לא אמר ר"ש כל שהוא למכות

ר) דאם לא כן ל"ל קרא בנזיר (דף לה:)

ובפסחים (דף מג:) להיתר מלטרף

לאיסור יו ושם פירשתי והתם בההיא

דשבת (דף פט:) רולה לומר שנתערבו ביחד

כדהתני בירושלמי ברישא דההיא

התרומה ותרומת מעשר של דמאי עוליו

באחד ומאה מצטרפין זע"ז אבל הכא

מיירי ית בלא נתערבו דהא לא קתני

עולין באחד יש ומאהש: הבגד והשק

ובו' לנוולה. פירוש דרך האורגת שיש

קדשי מזבח פרק רביעי מעילה

בותבי' הערלה וכלאי הכרם מלטרפין. י' כדאמרי' כי גבי פגול ונותר: גבל' והסניא כל שהוא למכום. האכילה כל שהוא עובר בלאו וא"כ למאי מלטרפין: בותבר' הבגד. שהוא מטמא ג' אלבעות על ג' אלבעות: והשק. שיעורו ד' טפחים על ד' טפחים: הבגד מלטרף לשק שקל

הימנו (ה) לארבעה על ארבעה וכן כל אחד ואחד מלטרף לקל הימנו דשק מלטרף לעור לחמשה על חמשה והעור למפד לששה על ששה דהיינו להל הימנו אבל לא הקל עם החמור דלהכי תנא להו הכי הבגד והשק השק והעור כו' כולן מלטרפין זה עם זה: מפני שהן ראוין לטמה במושב. מפני שכשיש בין כולן שיעור אחד וז בין שניהם ראוין ליטמא 🖟 מושב זו עליו הלכך מלטרפין: גבו' סנא קילע מכולן. שאם חתך מכולן משהו מהבגל ומשה מכל הני דתנן במתני׳ ומעור וממפץ ועשה מכולן בגד: למשכב ג'. כלומר אם חישב עליו לעשוחו למשכב כגון לתופרו בכסת אם יש באותו בגד שלשה על שלשה הואיל וראוי לעשות ממנו טלאי לכסת שנקרע מטמא משום משכב: ואם הישבו למושב לעשותו טלאי לבגד אם יש באותו בגד טפח על טפח מטמא משום יו וב: לאחיוה. אם חישב עליו לאחיזה מטמא אפילו בכל שהות: מתי לחתיוה המר ר"ל שכן עומד לנוולה. שכן ראוי אותו בגד לאורגים ש שהוא מחליק המטוה של אריג בסובין או בשום דבר כדי לחזקו כורך בגד כל שהוא על אלצעו להגין עליו שלא יחתכנו החוט והיינו עומד לנוולה לכרוך על אלבעו כשאורג ומטוה החוטין ונוולה היא אריגה כדאמרינן במס' גיטין (דף לה.) אשכחה דיתבא ונוולה: הואיל וראוי לקוללי מאנים. שכשמחתכין את התאנים כורכין בגד כל דהו על ידיהם שלא

יתלכלכו בדבש התאנים הלכך מקבל טומאה: הדרן עלך קדשי בזבח הנהגה. אע"פ שלא פגם מעל. קס"ד יו מ'צין בדבר [שאין דרכו לפגום ובין בדברןיה שדרכו לפגום קחמר ר' עקיבח דכיון שנהנה מעל: שיש בו פגם. כלומר שדרכו ליפגם: כילד. שאין בו פגם: נסנה קטוא. ענק של זהב של הקדש בלוארה או טבעת בידה: או שסה בכום של זהב. של הקדש. כל הני אין בהו פגם שאינן נפגמין בכך אלא כיון שנהנה מהן שוה פרוטה מעל. והיכי משערינן בהו הכי אומדין כמה רוצה אשה לימן שישאלוי מכשיטין כהללו להוליכן לבית המשתה להתכבד בהן ומשלמת להקדש שיעור הנאה שנשתמשה בהן: וכל דבר שיש בו פגם. כגון לבשה חלוק או כסה בטלית או ביקע בקרדום הואיל ועומדין ליפגם לא מעל עד שיפגום בהן בש"פ: גבו" סנא ומודה ר"ע להכמים בדבר שיש בו פגם. ים לא מעל אלא לכשיפגמנו דלא אזלינן בתר הנאה אלא בתר פגם: ופריך א"כ דמודה ר"ע לרבנן בדבר שיש בו פגם דלא מעל עד שיפגום ופשיטא דרישא דקאמר ר"ע כיון שנהנה מעל בדבר שאין בו פגם א"כ היינו רבנן ובמאי הא מיפלגי: אמר רבא בלבוש מליעאה. דלא לביש ליה מבחוץ לגמרי דמלבוש החילון פגים לאלחר ולא לגמרי מבפנים סמוך לבשרו דההוא נמי פגים לאלחר שמתחכך © לבשר אלא בלבוש שלובש בינחים בין מלבוש העליון ובין התחתון שאינו נפגם עד זמן מרובה: ומלמלא. בגד של פשתן שדק ביותר כדאמרינן (גיטין דף נט.) דבר הנמלל ונמתח דהוי כי אמגווא ש'[ופלגא] שכל כך דק שכשכורכין אותו כולו ביחד אין הכרך גדול יותר מאגח ש [וחלי] ולפי שדמיו יקרים הרבה אינו לובשו אלא פעם בשנה או פעמים ומשמרו הרבה שלא יפגם ואין בו פגם עד זמן מרובה. ובהא פליגי ר"ע סבר הואיל והוו דברים שאינן נפגמין לאלמר אע"ג דפגמי לאחר זמן כיון דלא פגמי לאלמר הוי כדבר שאין בו פגם דמועלין בו כיון שנהנה ממנו כשוה פרוטה אע"ג דלא פגם ורבנן סברי הואיל ויש בו פגם מ"מ לא מעל עד שיפגום יגו: נפש. האמור במעילה: וכן הוא אומר וימעלו וגו' ויזנו אחרי הבעלים. ששינו עלמס מן המקום לעבודת כוכבים:

ירול

רבר שאין בו פגם. תוס׳: סן תנא ומודה ר"ע: ח חיבות בין שניהם נמחק: ח על תיבת עליו נרשם קו מלמעלה להורות כי לפ"ד ראוי למחקו: ח משום מושב וב: עו לאורגים שבשבוא מחליק: ח ק קס"ד דבין בדבר שאין דרכו: או ובין בדבר שיש בו פגם כלומר שדרכו לפגום קאמר ר"ע דכינון שנה שנה בה פרוטה מעלי, יסן פגם כלומר לשיפגמנו מעל דלא תיבת לא ל"ש [ותיבת אלא] נמחק: יסן שים ביה וחשבינן כיון דלבשיה ר"ע סבר אנ"ג דלא פגם ליה לאלתר כיון דעתיד לפגום לאחר זמן ע"י לבישה דבר שיש בו פגם קרינא ביה וחשבינן כיון דלבשיה כאילו לאלתר פגמה ומעל ורבנן סברי כדאמרינן במירוש כל דבר שיש בו פגם לא מעל עד שיפגום בודאי. הרא"ש ו"ל: מצוסרפין מ"א דמסי ערלה דתנן הערלה וכלאי כרם עולים באחד ומאתים ומצטרפין זה עם זה ר"ש אומר אין מצטרפין ודל דאין מצטרפין ביון שאין שניהם איסור אחד ומין אחד והתלמוד קיצר הלשון ולא פירש טעמו של ר"ש: עון אחד ומין אחד אות מ" נמחק: עון לא הביא רק קצת אות ד' נמחק: יון לאיסור וא"ת מאי פריך לר"ש לישני דהכא מייר ע"ר תערובת ולכך בעי צירוף וי"ל דראד המה בההיא דעבודת כוכבים רוצה לומר: יון מיירי שלא נתערבו אות ב" נמחק: יען באחד ומאתים (חיבת מאה נמחק) ועוד י"ל דהכא המיר בתעודת מהלא קתני מצטרפין לאיסור כמו באירך. הבגד והשק והעור אע"פ ששיעוריהן חלוקין זה מוה שהבגד מממא מג' על ז' הועור מה" על ה' והמפץ מורעור מה" על ה' והמפן משור מושב טפה וכלן שיין באותו שיעור אמילי בשאר מומאות שהן הלוקן מצטרפות והכי תני מסכרת שהן ראוין לשמא מושב ששיעור מושב טפה וכלן שיין באותו שיעור אמילו בשאר טומאות שהן הלוקן מצטרפות והכי תני במסכת ם, תנא ומודה ר״ע: ון תיבות בין שניהם נמחק: ון על תיבת עליו נרשם קו מלמעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: מן משום מושב שהו ראויו לטמא מושב ששיעור מושב טפח וכולו שויו באותו שיעור אפילו בשאר טומאות שהו חלוקיו מצטרפות והכי תני במסכת

שהן איד לסטא משפע שהיטר ומשפע בשות דכוך שהיף באותו שיעור אפילו בשאר טומאות שהן הלוקין מצוסופות והיה. בסטפות היה סוכה קיצע מכולן טפת על טפח טמא ור"ל אם קיצע מכל אחר ואחד לבדו מטמא במושב טפח עיין בתוספות שבת (ף עו): כ) תאנים שידיהם מלהלכרת מלהלוחית ההאמנו ומקנחות בכל שהוא: לה) מגם כגון טלית שידרכו לפגום דלא מעל עד שיפגום ומפרש דפליגי רבי עקיבא וחכמים בדבר שאין רגילות לפגום (כי אם) על ידי רוב תשמיש ואפ״ה משוי ליה ר״ע כדבר שאין בו פגם כלל: עס ובירושלמי מהרגם אצעדה קטלא: עה לפי שהוא דבר אות ש" נמחק: להן שיפגום דדבר שיש בו פגם לא מעל עד שיפגום: עה במום במה "לה מחקי לה מחקי במה במה מחמת זיעת בשרו ואינו צריך עד שיפגם אבל אמצעי אינו נמי דדבר שאין בו מב כיון שנהנה מעל בלא שום פגימה כדמפרש במתניתין בלבוש מציעה אות א" ותיכת מלמלי נמחק: עה מחצר לבוש אמצעי נמחק: עה שהוא פוגם מיד וכן התחתון שסמוך לבשר פוגם הרבה מחמת זיעת בשרו ואינו צריך עד שיפגם אבל אמצעי אינו

קאמר לר"ש ליצטרף היתר לאיסור וליתסר ומשני ר"ש לטעמיה דחנן הערלה וכלאי הכרם רש"א אין מצטרפין אלמא משמע דאין מצטרפין ר"ל דאין מצטרפין ממש וי"ל דההוא דמס׳ ע"ו לאו היינו הך דהכא אלא ההוא

> מתני' הערלה אוכלאי הכרם ה מצמרפין זה עם זה ר' שמעון אומר אין מצמרפין: 'גמ' עם יווד השטערופי סוהתניא ר"ש אומר כל ומי צריך ר"ש לצרופי סוהתניא ר"ש אומר כל שהוא למכות תני אין צריכין לצרף: מתני׳ בהבגד והשק השק והעור העור והמפץ ⁷כולן מצמרפין זה עם זה אר"ש מה מעם מפני שהן ראוין ליממא במושב: גמ' תגא פ סיקיצע מכולן ישלשה ועשה מהן בגד למשכב שלשה למושב מפח לאחיזה כל שהו מאי לאחיזה אמר ר"ל אמר ר' ינאי שכן עומד ^ג לנוולה במתניתא תנא יהואיל וראוי לקוצצי תאנים:

הדרן עלך קדשי מזבח

"הנהנה מן ההקדש שוה פרומה אע"פ שלא פגם מעל דברי ר"ע וחכ"א כל דבר השיש בו פגם לא מעל עד שיפגום ושאין בו פגם כיון שנהנה מעל כיצד נתנה קמלא בצוארה מבעת בידה שתה בכום של זהב כיון שנהגה מעל לבש בחלוק כסה במלית ביקע בקרדום לא מעל עד שיפגום מיהנהנה ביקע בקרדום לא מעל עד שיפגום מן החמאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום כשהיא מתה יו, כיון שנהנה מעל: גמ' תנא משמודה ר"ע לחכמים בדבר שיש בו פגם במאי קא מיפלגי אמר רבא בלבוש מציעאה ומלמלא ת"ר ינפש אחר היחיד ואחר הנשיא ואחד המשיח יכי תמעל מעל אין מעל אלא שנוי וכן הוא אומר, יאיש איש כי תשמה שנוי וכן הוא אומר, יאיש אשתו ומעלה בו מעל ואומר יוימעלו באלהי אבותיהם

בידה בלאי בגדים שלא תהיה מחלקת יותר מדאי ⁰ וכן קונצי תאנים ¹: הדרן עלך קדשי מובח הנהנה שוה פרומה מן ההקדש

אע"פ שלא פגם מעל. מפרש בגמרא דמודה ר״ע בדבר שיש בו פגם כאו ומפרש במאי פליגי ר"ע וחכמי": נתנה קטלא בצוארה. קטלא היא רביד ובירושלמי כש אלעדה מתורגם קטלא: שתה בכוס של זהב כיון שנהנה מעל. לפי ינו שדבר שאין בו פגם: לבש בחלוק

כסה בטלית בקע בקרדום לא מעל עד שיפגום. ידו הנהנה מן החטאת לא מעל עד שיפגום. מפרש לה בגמרא יהו: במאי קמיפלגי בלבוש אמצעי ומדמדי. פירוש מו לבוש אמלעי לאפוקי עליונה שהוא מו פוגס יותר מדאי וכן התחתון סמוך לבשר פוגם הרבה אבל אמלעי אינו פוגם אבל לזמן מרובה הוא פוגם ובהא פליגי דרבנן סברי כיון דלקמיה ים פגים דבר שיש בו פגם הוא ואין מועלין עד שיפגום ור"ע סבר לשון דהשתא לא פגים דבר שאינו פוגם הוא לו ויש מפרשים לבושא מציעא יש בו פגם מיד אבל אינו ניכר לאז עד לפנים רבנן סברי דדבר שיש בו פגם הוא אין מועלין בו עד שיפגום ור"ע סבר לם דבר שאין בו פגם הוא א) ופירש הקונטרם לשון אחרון עיקר ב' (והשמות מוכח בו לפנים) ונראה לרבי כי הדין עמהם דהיכא דאין בו פגם עתה ולקמן יפגם דבר שאין בו פגם הוא לכ"ע כדאיתא לקמיה דפריך על ההיא דשתה בכום של והב ודהבא לאו בר איפגומי הוא בתמיה וכו' עד דמסיק נהי דלא איכא והב ודהבא לאו בר איפגומי הוא בתמיה וכו' עד דמסיק נהי דלא איכא נהנה ופגם לאלחר ω מי לא איכא פגימה כו' כלומר לקמיה איכא פגימה ואפילו הכי קרי ליה במתני׳ לכוס של זהב דבר שאין בו פגם וליכא מאו דפליג:

ומלמלא. בגיטין (דף נע.) מפרש שהוא בגד דק והוי כאמגווא ופלגי אמגווא ולענין דבר שיש בו פגם הוי כלבוש מליעאה:

אין מעילה אלא שינוי. פירוש נגו מקדש לחול די על מרשות לרשות מרשות קדש לרשות חול ומייתי ראיה מסוטה שהיא עושה שינוי שמנחת בעלה לה ועוסקת ומדבקת בדבר שהוא חולין וגנאי לה:

ואומר וימעלו (בני ישראל בה') באלהי אבותיהם ויונו אחרי הבעלים.(ס תימה מאי ואומר וי"ל דאי מסוטה ה"א דדוקא נהנה דומיא דסוטה שנהנית מן העבירה אבל שינוי בלא הנאה כגון מעות דהקדש

דמוליא לחולין שלוקח בהם חפץ לעלמו או כדתנן במתני׳ גבי אבן או קורה של הקדש נתנה לחבירו הוא מעל דאין גופו נהנה מן ההוצאה າກຽນ

לשק. שקל הימנו לד' על ד' וכן כל אחד מצטרף לקל כולן מצטרף זה עם זה לשיעור טומאה הקל הימנו אבל לא הקל עם החמור להכי תנא להו הכי וכולן מצטרפות שנים עם שנים ליטמא מושב מפני שהן ראוין בשיש בין כולן טיעור אחד ראויין לטמא לישב עליו הזב הלכך מצטרפי? קיצע מכולן. כלומר התך משהו מכל אחד מהנף הבגד והשק והעור והמפץ: ועשה מהן בגד למשכב שלשה. כלומר אם יש באחור בגד שלשה על שלשה ראוי לעשות ממנו טלאי לכמס כשהוא קרוע ומטמא משום משפב ואם יש באחו בגד טפח על טפח ראוי הוא ליטלות על גבי כר ומטמא משום מושב זב לאחיזה כל שהוא ואם אין לו לאותו בגד אלא בלו שהו ממאה משום אחיזה: מאי לאחיזה שכן עומד לטולא. שכן ראוי הוא אותו משהו בגד לאורגים שכשהוא מחליק את המווי ואותו סמרטוט שעל אצבעו ממאר אצבעו שלא יתתכו החוט ואתוו שכורך באצבעו נקרא טולא: וראוי מיל לקוצצי האנים. אותן שכהעקעין את התאנים ומולחין משמר אצבעו שלא יתתכו החוט ואחור שכורך באצבעו נקרא טולא: וראוי מיל לקוצצי האנים. אותן שכהעקעין את התאנים ומולחין אותו פורטה מן ההקדש אעים שלא פגע מעל. קס"ד דבין בדבר שיש בו פגם ובין בדבר שאין בו פגם קאו הני מק קאל הוב של הנהב של החבים מולל. וחכ"א כל בד שיש בו פגם ובין בובר שאין בו פגם קאלא. ענק של זהב של הקדש בצוארה או טכעת בידה: או שתה בכוס של זהב. . שק, שקל הימנו לד' על ד' וכן כל אחד מצטרף לקל כולן מצטרף זה עם זה לשיעור טומאה הקל הימנו אבל לא הקל עם החמור.

הקדש בצוארה או טבעת בידה: או שתה בכוס של זהב.

 גָפֶשׁ פִּי תִמְעל מַעַל וְחָטְאָה בִּשְׁנְגָה מִמְּךְשֵׁי יִיְּ וְהַבִּיא אֶת אֲשָׁמוֹ לִיְיְ אֵיל וְנְבָּיִא אֶוּן אֲשְנוּוּ לְיָ, אָלִּלְ בְּטֶרְ שְׁקְלִים בְּשָׁקָל הַלְּרָשׁ לְאָשָׁם: ווקרא ה טו 2. דַּבָּר אֶל בְּנִי יִשְׂרָאַל וְאָמַרְתָּ אֲלָדָם אִישׁ בִּי וְאָמַרְתָּ אֲלָדָם אִישׁ בִּי בו ביעלה בו במדבר היב במדבר היב וַיִּמְעָלוּ יי. תשטה אשתו ומעלה בו בט בו היב. 3. וַיִּמְעֵלוּ בַּאלֹהַי אֲבוֹתִיהָם וַיִּוְנוּ אַחֲרִי אֱלֹהַי עַמֵּי הָאֶרֶץ אֲשֶׁר הִשְׁמִיד

אַלהִים מפניהם: דברי הימים א ה כה

מוסף רש"י

הערלה וכלאי הכרם מצטרפין. אם נפלו שניהם לפחות ממאמים (עדו מח:). כל שהוא. בכל האיסורין (מכות שהוא. שבועות כא:) למכות. נהתראה (שבועות שם). הבגד והשק. הואיל וממשן קרוב להיות שוה, מלטרפין קרוב להיות שוה, מלטרפין להשלים את הקל, שאם אין בשק ד' הבגד שהוא חמור משלימו, אבל השק אינו משלים הבגד החמור. שה מנולה של עזים עשוי והוא עב יותר מן הבגד ואינו מגיע לעוביו של עוו). הדרן עלך קדשי מוכח כשהיא חיה לא מעל עד

בשורא זרוז לא מעל עו שיפגום. עד שיחסר ממנו, דכיון דקדושת דמים היא לא מעל עד שיחסר מדמיה, כגון שתלש מן הלמר או שחרש בה יהכחישה, דכיון דבעלת מום היא קיימא לדמיה וקי"ל כל העומד לדמים אין מועלין בו עד שיחסר מדמיו, אבל כל עד שיחסר מדמיו, אבל כל שאינו עומד לדמים, כגון כוס של זהב של הקדש, כיון שנהנה בו אע"פ שלא חיסרו מעל (לעיל ב: ובעי"ז טו). כשהיא מתה. דלאו לדמי קיימא, דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים, כיון שנהנה. בשוה פרוטה, מעל. אע"פ שלא והאי מעל מדרבנו הוא. דלאחר שמחה ד"ה איו הום, דנחחר שמתה ד"ה חין בה מעילה מדאורייתא, אלא מאי מעל מדרבנן (לעיד ב:

רבינו גרשום

כלומר דתרווייהו ראשון ושני עבדי ביה ישני בבי ביי בשלישי הואיל וו עביד שני ושני שלישי: הערלה הכרם מצטרפין האוכל חצי שיעור מזה וחצי מזה מצטרפין ללקות את הארבעים: הבגד. שהוא מטמא שלשה על שלשה: והשק. שהוא מטמא ארבע על ארבע: הבגד מצטרף